

РЕШЕНИЕ

№ 31358

гр. София, 25.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 17.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **5884** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Х. А. Д. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС срещу Решение № 3364/12. 05. 2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Излагат се доводи, че административният орган е игнорирал факта, че причините за напускане на страната на произход са свързани със заплахата за живота и сигурността на жалбоподателя. Твърди се, че в нарушение на закона не са преценени обстоятелствата относно бежанската история и е направен необоснован извод, че не се установява преследване от страна на държавен орган по отношение на чужденеца. Не е преценено, че му е издадена присъда за 23 години лишаване от свобода за участие в протести в защита на правата на жените. Не е преценена правилно и ситуацията в страната по произход и гарантиране на основните права на човека. Няма мотивирано произнасяне по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ във вр. с чл. 33 от Женевската конвенция от 1951 г. и Протоколът към нея от 1967 г., Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, чл. 18 от Хартата за основните права на ЕС и чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ. Направено е искане, след отмяна на решението, преписката да се върне на административния орган с указания за предоставяне на закрила. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, не се представлява.

Ответникът – председател на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, не се явява. Постъпили са писмени бележки от старши юрисконсулт М. К.. В тях са изложени мотиви за законосъобразност на оспорения акт. Направено е искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Изложени са доводи, че представените пред административния орган копия на документи не могат да са приемат като годни доказателства в подкрепа на бежанската история.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не се явява, не се представлява.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № ПМЗ – ВР- 376/05.11.2024 г. по описа на РПЦ – [населено място], отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, подадена от Х. А. Д. Х., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. Молителят е регистриран като лице от мъжки пол, [дата на раждане], етническа принадлежност – персиец, вероизповедание – мюсюлманин – шиит, семейно положение – неженен. Личните му данни са установени въз основа на национален паспорт, издаден от Ислямска република И. на 02.01.20024 г. и документ за самоличност, издаден от Ислямска република И. на 16.10.2023 г.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л.64-66/.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2411050001.

С писмо рег. № М-20631/30.12.2024г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето Х. А. Д. Х., в случай, че отговаря на изискванията на ЗУБ /л.36/.

Видно от административната преписка, на 04. 02. 2025 г. с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в протокол, в производство по общия ред, с цел чужденецът да представи обстойно фактите, свързани непосредствени с неговия проблем, респективно изясняване причините, поради които е напуснал страната си по произход и е подал молба за предоставяне на международна закрила от Република България /л.30-33/.

От протокола за проведено интервю се установява, че Х. А. Д. Х. е напуснал легално И. на 01.04.2024 г. с националния си паспорт. Влязъл е в Турция, където е останал около 6 – 7 месеца. В България е влязъл нелегално, като трафикантът ги е изоставил на българо – сръбската граница, след което чужденците са се предали на българските власти. Целта на заявителя е била да дойде в България, защото е първата държава, в която ще се чувства сигурен за живота си. Твърди, че в страната по произход има издадена присъда за 23 години лишаване от свобода, но не е бил задържан. Осъден е за участие в протести през втората половина на месец януари 2024 г. Протестите са били срещу правителството в И. с искане за по-добър живот и равни права на жените. Присъдата е издадена след като чужденецът е напуснал И. през месец април 2024г., до който момент не е търсен от официалните власти. Въпреки това се опасявал от проблеми, защото двама от неговите приятели били задържани. Присъдата била връчена на майка му на 31 март 2024 г. По време на интервюто чужденецът посочва, че не е членувал в политическа партия или организация, не е имал проблеми в страната по произход поради етническата си принадлежност, нито поради изповядваната религия. Никога не е бил насилван, отвличан или преследван, не е имало заплахи, отправени лично към него. От Република България иска предоставяне на закрила. В хода на административното производство са приети като доказателства представени от

заявителя копия на разпореждане за задържане от 21.10.2024 г., без отразяване на лицето, което е подписало разпореждането, както и Окончателно становище на Първо отделение на Обществената и революционна прокуратура на област Алборз, съставено на 12.06.2024 г. В становището е посочено, че се иска издаване на решение, след разпореждане на прокурора.

Към административната преписка е приложена Справка с вх. № МД – 02 – 95/12. 02. 2025г., изготвена от ДАБ при МС, Дирекция „Международна дейност“ относно общото положение, актуалната обществено – политическа и икономическа обстановка и нивото на сигурност в Ислямска република И., обсъдена в решението на председателя на ДАБ при МС.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Обсъдени са представените копия на писмени доказателства, за които се твърди, че доказват осъждане на заявителя на 23 години лишаване от свобода за участие в протест за равни права на жените. Направен е извод, че те не са подписани, няма данни за длъжностното лице, което ги е издало, не са достоверни и автентични и не доказват реално осъждане на заявителя, нито опасност от преследване или посегателства в страната по произход. Прието е, че чужденецът не посочва основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не попада и в хипотезата на чл. 8, ал.4 от ЗУБ. Не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до преследване. Мотивирана е липса на основания за предоставяне и на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т. 2 от ЗУБ. Разгледана е и хипотезата на чл.9, ал.1 ,т. 3 от ЗУБ и е направен извод, че субсидиарната закрила е неприложима, поради липса на вътрешен или международен въоръжен конфликт и свързано с такъв конфликт безогледно насилие. Обсъдено е приложението на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., като е акцентирано, че липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещото закрила лице водят до извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и за него персонално не съществува опасност да бъде задържан или репресиран при евентуално завръщане в страната му по произход. Относно приложението на чл. 8, ал. 8 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ е направен извод, че за молителя, с оглед установеното, не са налице визираните в тези норми предпоставки.

В заключение е прието, че по отношение на Х. А. Д. Х. не са налице предпоставките за предоставяне на статут за бежанец и хуманитарен статут.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Решението е издадено от председателя на ДАБ при МС, компетентен орган по смисъла на чл. 75, ал.1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представените с административната преписка протоколи от проведени интервюта се установи, че те са проведени на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разгледана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Правилно е приложен и материалния закон. Обоснован и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, или военна групировка. Достоверността на представените ксерокопия на писмени доказателства, с които заявителят цели доказване на опасност от задържане и лишаване от свобода е опровергана. Административният орган е извършил анализ на документите и е направил извод, че не може да се установи кои са длъжностните лица, които са ги подписали. Нито разпореждането за задържане, нито становището на Първо отделение на Обществената и революционна прокуратура на област Алборз отговарят на изискването в тях да са вписани имената и длъжността на лицата, които са ги издали, съответно не може да се приеме, че съставляват официални писмени доказателства. Настоящата инстанция също счита, че тези документи не са автентични. Липсват оригиналите на документите, а текстът съдържа противоречия. Налице са и несъответствия в твърденията на молителя по време на интервюто и съдържанието на документите. Според Х. А. Д. Х., присъдата била връчена на майка му на 31 март 2024 г. Видно от становището на Първо отделение на Обществената и революционна прокуратура на област Алборз, същото е съставено на 12.06.2024 г. и съдържа предложение за издаване на присъда, но не е окончателната присъда. Жалбоподателят е определен в становището на прокуратурата като криминално проявено лице, а не като обвиняем за участие в политически протести. Х. А. Д. Х. твърди, че е участвал в протести през месец януари 2024 г., но не е бил задържан и не е търсен от официалните власти до 01.04.2024 г., когато е напуснал легално И. с националния си паспорт, което доказва, че не е имал проблеми с официалните власти в И.. В случай, че впоследствие са възникнали проблеми, те не са

свързани с участието в политически протести през януари 2024 г. Съвкупно преценени фактите сочат, че няма доказателства за издадена присъда и преследване от страна на официалните власти в И. по политически причини. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция, или 2. изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Правилна е преценката на административния орган, че изхождайки от личното положение на кандидата и това в страната му по произход – И., за него не е налице реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал.1, т.1, т.2 и т. 3 от ЗУБ. За Х. А. Д. Х. няма опасност от смъртно наказание или екзекуция в И., нито за изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание. Няма риск и от заплахи срещу неговия живот или личност като цивилно лице в зона на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не се установяват и разширенията, дадени в тълкувателно решение от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности /С./ по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/1983 ЕО, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. По данните от Справката на дирекция „Международна дейност“ относно актуалната обществено – политическа обстановка в И., страната не се намира във вътрешен или международен въоръжен конфликт. Няма безогледно насилие над цивилните лица, съответно животът и личността на Х. А. Д. Х. не са застрашени от посегателства, включително и при връщане в страната по произход. Не съществува риск за неговия живот или свобода по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение, няма опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание при връщане в И.. Не е нарушен чл. 4, ал. 3 от ЗУБ във вр. с чл. 33 от Женевската конвенция от 1951 г. и Протоколът към нея от 1967 г., Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, чл. 18 от Хартата за основните права на ЕС и чл. 2 и чл. 3 от ЕКПЧ.

При така изложените съображения оспореното Решение № 3364/12.05.2025г. на председател на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на международна закрила на Х. А. Д. Х. е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I - во отделение, 43 -ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. Д. Х., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., с адрес [населено място], [улица], РПЦ на ДАБ при МС срещу Решение № 3364/12. 05. 2025 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република

България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна пред Върховен административен съд на Република България жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: